

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. Y. D.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty
234

proti
žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy
sídlem 130 51 Praha 3, Olšanská 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2024 č. j. CPR-48873-7/ČJ-2024-930310-V227, ve věci žádosti o propuštění ze zařízení

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se v žalobě podané v zákonné lhůtě domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žádosti žalobce o propuštění ze zařízení podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) nevyhovuje a účastník řízení se nepropouští. Žalobce namítal, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštního opatření jako alternativy k zajištění, přičemž v jeho případě připadá v úvahu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

zejména zvláštní opatření uvedené pod písm. a), příp. pod písm. c) a d) § 123b zákona č. 326/1999 Sb. Vyslovil názor, že žalovaná citované ustanovení zákona vykládá v napadeném rozhodnutí nesprávně. Ze znění § 123b odst. 1 písm. a) totiž zřejmě plyne, že cizinec má povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu ohlásit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly až v momentě, kdy je mu toto zvláštní opatření uloženo. Že tak nečinil dosud, neznamena, že by tuto povinnost neplnil i v budoucnu v případě uložení zvláštního opatření. Poukázal na to, že uvedl plnou adresu a telefonní kontakt na sebe a výslovně prohlásil, že by se mohl chodit hlásit na policii. To žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nereflektuje. Místo toho žalovaná uvedla, že nemá čas ověřit jím uvedené skutečnosti. Postup žalované je tak v rozporu se základními zásadami správního řízení. Žalovaná nijak nereflektovala a neověřovala zajištění ubytování. Je přitom pochopitelné, že neměl v době zajištění u sebe ani nájemní smlouvu, ani potvrzení o zajištění ubytování a nemohl tak bezprostředně doložit své ubytování. Mít u sebe permanentně doklad o zajištění ubytování mu zákon jako povinnost neukládá. Zopakoval, že žalované sdělil plnou adresu, na které se zdržuje, a na které může být pro policii kontaktní. Žalovaná měla povinnost tuto skutečnost ověřit předtím, než uložení zvláštního opatření navrhne. Vzhledem k tomu, že tak neučinila, možnost využití tohoto zvláštního opatření posoudila nedostatečně. Žalovaná dále v odůvodnění k alternativě podle § 123b odst. 1 písm. c) uvádí, že cizinec neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnosti osobně se hlásit policii ve stanovené době. Důvodem je podle žalované to, že do protokolu uvedl, že nemá finance na vycestování do Vietnamu. Takové odůvodnění by bylo relevantní v případě zvláštního opatření podle písm. b). V případě písm. c) je však zcela nesouvisející. Odůvodnění rozhodnutí je proto v této části nepřezkoumatelné, neboť nejsou uvedeny zřejmé důvody, proč by toto zvláštní opatření nemohlo být využito. Žalovaná postupovala tak, že jejím primárním cílem je cizince zajistit, namísto toho, aby nejprve zkoumala, zdali je možné využít některé ze zvláštních opatření. Postupem žalované tak došlo k nezákonnému omezení jeho osobní svobody v rozporu s ustanoveními Listiny základních práv a svobod a Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod.

2. Žalobce dále namítal, že žalovaná stanovila nepřiměřeně dlouhou délku zajištění. Uvedl, že prodloužení zajištění v délce 90 dnů mu neumožňuje dostatečný soudní přezkum v rozumných intervalech, tak jak toto právo vyplývá z článku 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech a rozhodovací činnosti Evropského soudu pro lidská práva, jakož i tuzemských soudů. Žalobce v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 17/2012-36, 7 As 97/2012-26, č. j. 2 Azs 57/2014-28, 6 Azs 170/2019-50, rozhodnutí Ústavního soudu ve věci IV. ÚS 1020/2015. Má za to, že pokud ust. § 129a odst. 3 zákona o pobytu cizinců zamezuje zajištěnému cizinci v přístupu k efektivnímu soudnímu přezkumu v rozumných intervalech, je třeba nastalou situaci řešit tak, že správní orgán bude ukládat rozhodnutí o zajištění na intervaly podstatně kratší, než je 90 dnů, např. maximálně 30 dnů. Nic přitom žalované nebrání při splnění zákonných podmínek takové zajištění následně dále prodloužit. Zároveň však bude pro cizince dosažena možnost nechat pravidelně přezkoumat své zajištění soudem. Pokud byla doba zajištění prodloužena o 90 dnů, mělo být žalovanou konkrétně uvedeno, jaké dílčí kroky bude třeba učinit těchto 90 dnů a především, jaká je časová náročnost těchto jednotlivých kroků. Žalovaná ve svém rozhodnutí uvádí, jaké úkony je třeba vykonat za účelem realizace jeho vyhoštění, neuvádí však ani přibližný časový odhad trvání jednotlivých fází vyhošťovacího procesu. S ohledem

na konstantní judikaturu bylo třeba, aby žalovaná stanovila konkrétní kroky při realizaci vyhoštění s konkrétním časovým odhadem. Žalovaná této povinnosti nedostala, jelikož v pasáži odůvodňující stanovenou délku zajištění pouze paušálně uvedla výčet jednotlivých kroků, aniž by je však doplnila konkrétním časovým odhadem nebo snad konkretizací daného procesu na jeho případ.

3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. K posouzení možnosti uložení zvláštního opatření odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 A 38/2024-20, v němž soud přisvědčil žalované a žalobu zamítl. K nepřiměřeně dlouhé době zajištění žalovaná uvedla, že toto by předně měla být žalobní námitka proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění. V podrobnostech dále žalovaná odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 172 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.) rozhodl bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrlh ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
5. Ze správního spisu vyplynuly následující skutečnosti. Dne 12. 8. 2024 byla hlídkou cizinecké policie provedena pobytová kontrola na adrese V. n. X, P.1, kde se nacházel žalobce, který na výzvu policie předložil platný cestovní doklad Vietnamu, avšak oprávněním k pobytu na území ČR nedisponoval. Lustrací bylo dále zjištěno, že dne 2. 9. 2021 nabylo právní moci rozhodnutí, jímž nebyl žalobci udělen pobyt v České republice, přičemž na základě těchto zjištěných skutečností vzniklo podezření, že žalobce na území ČR pobývá neoprávněně, a proto byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Dne 12. 8. 2024 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl vyslýchán jako účastník správního řízení, přičemž do protokolu uvedl, že je svobodný, bezdětný, zdravý. Na území ČR pobývá již od roku 2001, bydlí v Tučapech, v rodinném domě, kde má pronajatý pokoj s dalšími Vietnamci. Po seznámení se zvláštními opatřeními za účelem vycestování žalobce sdělil, že nemá finanční prostředky na složení finanční záruky, adresu pobytu nikde nehlásil, nemá označený zvonek nebo schránku. Navíc sdělil, že není kontaktní. Uvedl, že by se mohl chodit hlásit na policii. Pracuje v restauraci jako pomocná síla, má peníze pro svou denní potřebu, avšak finančními prostředky na vycestování nedisponuje. Jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR byly zamítnuty. Vypověděl, že mu ve Vietnamu žádné nebezpečí nikdy nehrozilo. V ČR nemá žádné rodinné vazby, není zde osoba, kterou by vyživoval nebo o ni pečoval. Nemá zde žádné závazky ani pohledávky, ani žádné kulturní, sociální či společenské vazby. Není mu známa žádná překážka, pro kterou by nemohl vycestovat z ČR, je si vědom, že je zde neoprávněně. Ve Vietnamu mu nic nehrozí.
6. Rozhodnutím ze dne 12. 8. 2024 č. j. KRPA-256692-14/ČJ-2024-000022-ZSV bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců, přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území EU a smluvních států, byla stanovena v délce 4 let. Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie ze dne 12. 8. 2024 byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., zajištěn za účelem správního vyhoštění. Současně byla

podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanovena doba trvání zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2024 č. j. 2 A 38/2024-20 žalobu zamítl. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2024 č. j. KRPA-256692-34/ČJ-2024-000022-ZSV Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy prodloužilo podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., dobu zajištění za účelem správního vyhoštění, stanovenou rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odborem cizinecké policie ze dne 12. 8. 2024 pod č. j. KRPA-256692-14/ČJ-2024-000022-ZSV, o 90 dnů. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán uvedl, že do dne vydání tohoto rozhodnutí neexistuje pravomocně vykonatelné rozhodnutí o správním vyhoštění, jelikož žalobce dne 14. 8. 2024 podal v řádné lhůtě odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, o kterém nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Je tedy zřejmé, že správní orgán nebyl do dne vydání uvedeného rozhodnutí oprávněn realizovat správní vyhoštění z území České republiky v souladu s ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť hlavním předpokladem daného ustanovení je existence vykonatelného správního vyhoštění. Až odvolací správní orgán pravomocně rozhodne o jím podaném odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění, bude překážka realizace jeho vyhoštění prolomena. Následně bude moci správní orgán zajistit veškeré náležitosti k realizaci správního vyhoštění, a po vyřízení nezbytných prostředků k přepravě jeho osoby do Vietnamu, bude vyhoštění z území realizováno. Reálný předpoklad realizace výkonu vyhoštění z území České republiky existuje, a to ve stanovené době trvání zajištění, a tudíž realizace vyhoštění je potenciálně možná.

7. Ze spisového materiálu se dále podává, že žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2001 s platným cestovním dokladem za účelem podnikání. Z území ČR vycestoval pouze jednou v roce 2018, jinak zde pobývá nepřetržitě. V roce 2006 podal žádost o povolení k trvalému pobytu po 5 letech nepřetržitého pobytu na území, která byla rozhodnutím č. j. SCPP-016454/BR-I-CI-2006 zamítnuta. Rozhodnutí nabylo právní moci 6. 11. 2014. V době řízení o povolení k trvalému pobytu dne 24. 9. 2014 podal žalobce žádost o povolení k přechodnému pobytu. Tato žádost byla rozhodnutím ze dne 10. 10. 2018 č. j. OAM-13341/PT-2014 zamítnuta. Dne 8. 11. 2018 podal žádost o azyl, která byla rozhodnutím č. j. CPR-35152/ČJ-2018-931200-AZ zamítnuta. Dne 25. 2. 2020 podal opakovanou žádost o azyl, která byla rozhodnutím č. j. CPR-9676/ČJ-2020-931200-AZ rovněž zamítnuta. V průběhu druhého azylového řízení podal žádost o povolení k přechodnému pobytu. I tato žádost byla zamítnuta, a to rozhodnutím č. j. OAM-16287/PP-2020. Rozhodnutí nabylo právní moci 2. 9. 2021. Další iniciativu k legalizaci pobytu žalobce nevyvinul. Správní orgán přičetl 30 dnů k poslednímu pravomocnému zamítnutí žádosti o přechodný pobyt, kdy žalobce mohl na pracovišti MV OAMP požádat o vydání výjezdního příkazu, což neučinil, a proto od 2. 10. 2021 do 12. 8. 2024, tj. 1 046 dnů pobýval na území ČR neoprávněně.
8. Podle ust. § 129a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., cizinec je oprávněn podat policii žádost o propuštění ze zařízení, ve které je povinen uvést veškeré rozhodné skutečnosti, kterých se dovolává a označit důkazy. Policie cizince nevyzývá k odstranění vad žádosti. Policie zkoumá, zda trvají důvody, pro které byl cizinec zajištěn, popř. pro které byla doba zajištění prodloužena, nebo zda jsou splněny podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. O žádosti policie rozhodne bez zbytečného odkladu.
9. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen

„zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruku“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.

10. Podle ust. § 123b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., zvláštní opatření lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat průběh řízení, jehož předmětem je jeho vycestování, tím, že neprokáže svou totožnost nebo adresu místa pobytu, odmítá tyto údaje uvést nebo se nedostavil na předvolání policie.
11. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaná nedostatečně posoudila možnost uložení zvláštního opatření a že nevysvětlila, proč upřednostnila využití institutu zajištění za situace, kdy uvedl plnou adresu a své telefonní číslo, přičemž prohlásil, že by se mohl chodit hlásit na policii a že žalovaná tuto skutečnost nijak nereflektovala. Žalovaná se možností uložení zvláštních opatření v napadeném rozhodnutí zabývala na str. 4 – 7. Soud souhlasí s žalovanou, že žalobce sice na straně jedné doložil správnímu orgánu potvrzení o ubytování ze dne 24. 8. 2024 od svého bratrance, avšak na straně druhé, vzhledem k jeho pobytové minulosti a skutečnosti, že se nejednalo o jeho jediné porušení právních předpisů na území, nelze ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců užít, neboť žalobce neskýtá žádné záruky, že nyní bude podmínky jemu stanovené dodržovat. Je třeba zdůraznit, že žalobce do protokolu sám uvedl, že z území ČR nevycestoval zcela vědomě a záměrně po posledním pravomocném rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu v roce 2021, neoprávněného pobytu si byl vědom. Naopak na území setrval dalších 1 046 dnů neoprávněně. Soud souhlasí s žalovanou, že se dopouštěl i dalšího protiprávního jednání tím, že na území vykonával pracovní činnost bez pracovního povolení, neměl sjednáno zdravotní pojištění a nebyl na žádné adrese řádně hlášen k pobytu. Soud se ztotožňuje se závěrem žalované, že zde není žádná záruka, že by žalobce řádně nyní své povinnosti plnil. Žalobcova důvěryhodnost byla oslabena a jeho jednání vzbuzuje důvodnou obavu, že nebude respektovat rozhodnutí o správním vyhoštění. Shodně se správním orgánem i dle názoru soudu v případě žalobce nelze aplikovat ani ust. § 123b odst. 1 písm. b), neboť žalobce do protokolu uvedl, že nemá finanční prostředky ani na zabezpečení vlastních potřeb, natož pro pobyt nebo vycestování z území, nemá finanční prostředky na složení finanční záruky. Soud souhlasí s žalovanou i stran závěrů o nemožnosti aplikace zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené. I dle názoru soudu žalobce neskýtá žádné záruky, že nyní bude podmínky zvláštního opatření dodržovat, což ve shodě s žalovanou je i dle názoru soudu podloženo skutečností, že nectí zákony České republiky ani zákony Evropské unie a smluvních států, jelikož zcela vědomě po posledním pravomocném rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu v roce 2021 z území nevycestoval a setrval zde dalších 1 046 dnů neoprávněně v rozporu s právními předpisy členských států EU a smluvních států, bez oprávnění k pobytu, což skutečně nelze považovat za zanedbatelnou dobu neoprávněného pobytu. Ze strany žalobce se jednalo o dlouhodobé a vědomé obcházení zákonů, a nelze nyní

předpokládat, že zákony bude respektovat a podmínky mu stanovené v rámci zvláštního opatření dodržovat. V případě žalobce nelze aplikovat ani zvláštní opatření dle § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Byť žalobci bylo jeho bratrancem vystaveno potvrzení o ubytování, soud zastává názor, že žalobce neskýtá žádné záruky, že bude uloženou povinnost plnit, neboť jeho neoprávněný pobyt byl odhalen až činností policie, jak výše uvedeno, na území ČR pobýval 1 046 dnů neoprávněně, nesnažil se svou situaci nijak řešit. Předchozí jednání nedává žalované žádnou záruku, že by žalobce řádně plnil uloženou povinnost zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly. Dle názoru soudu stále existuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ohrožen. Na tento závěr je možné usuzovat z jeho předchozího jednání, jak bylo výše popsáno, kdy jednoznačně dával najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti dodržovat nehodlá.

12. Co se týká žalobní námitky vztahující se k době zajištění, která byla prodloužena o 90 dnů, a to rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 5. 9. 2024 č. j. KRPA-256692-34/ČJ-2024-000022-ZSV, které nabylo právní moci 5. 9. 2024, soud uvádí, že otázky doby zajištění nemohou být v tomto řízení přezkoumávány, neboť ty byly řešeny jiným správním rozhodnutím a mohly být ve vztahu k tomuto rozhodnutí samostatně přezkoumávány soudem. Soud se proto nemůže zabývat tím, zda doba zajištění či jeho prodloužení byla stanovena předchozím rozhodnutím o zajištění bez patřičného odůvodnění nebo jako příliš dlouhá. Posuzuje-li soud, zda jsou stále dány důvody pro zajištění, jako je tomu v posuzovaném řízení, rozhoduje jen o tom, zda je zajištění aktuálně po právu. Nerozhoduje o tom, zda bude po právu po celou dobu jeho stanoveného trvání, jako by tomu bylo v případě přezkumu rozhodnutí přímo stanovícího dobu zajištění ve výroku i jeho odůvodnění.
13. Soud neshledal důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
14. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalované prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 4. 12. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.